

EGY SZÉK

sokáig nem fogtam fel nem tudtam sehogy se megérteni hogy miért volt annyira ismerős számomra az a sibeniki utca egyik bedeszkázott és a biztonság kedvéért lakattal lezárt ajtónyílása elé kitett ócska szék nem azért mintha szerettem volna ott maradni vagy megpihenni egyáltalán nem azért mintha bármennyire ellenállhatatlan lett volna ez a teljesen lepusztult és mindenéből kifosztott helyszín elé odarakott talán egyszerűen csak ottfelejtett egykor még ülésre szolgáló de most már a séta közbeni pihenésre sem megfelelő rozoga alkalmatosság szóval nem csak azért volt olyan – az *ismerős* szó nem is fejezi ki pontosan azt hogy milyen – számomra ez a funkciójának gyakorlására már teljesen alkalmatlan de a lábain valahogyan még megálló talán nem is olyan régen a szokásos napi tevékenységek megszakítására alkalmazott egyébként nem különösebben kényelmesnek és egyáltalában nem vonzóknak kinéző piros ülőlappal és fa háttámlával ellátott szék hanem elsősorban azért mivel még alig láttam életemben olyan tárgyat (vagy jobban mondva az adott helyzetnek megfelelő eszközt) ami nem csak azt tudta volna ennyire tökéletesen szemléltetni hogy kicsoda vagy milyen vagyok én hanem azt is hogyan kell ott lenni jelen lenni és az egzisztálást kitartani ennek az énnak a szétesés előtti állapotban és állni igen megállni és nem várni semmire és senkire a bedeszkázott nem tudni hová vezető ajtónyílás előtt csak állni üresen elhagyottan és tökéletesen elfeledve mégis csordultig betelve a fény az árnyék napszakonként folytonosan váltakozó játékaival